

с ключ вратата. И от тогаз вече всяка вечер баба най-грижливо заключваше... А това ме караше да се смея и едвам се сдържах да не издам тайната си.

Минаха се два — три дни. На четвъртия ден баба се изгуби нейде. Цял ден я не видяхме. Доста много се угрижихме, защото никога до сега това не беше се случвало — баба да отсъствува цял ден от дома... Върна се чак вечерта, върна се капнала от умора.

— Къде беше, бабо? — запитахме я всички изведнъж. Тя мълчи, поглежда ме и ми върти глава заканително.
— Какво ме гледаш така, къде ходи цял ден? —
— Къде ходих ли?.. Да видя твоят змей, хитрецо!..
— рече баба и се засмя.

— Брей, не беше ме уплашил никой до сега, а ти направи това... Змей, каже, огнен змей... Фучи, дими, реве, гълта децата!.. Па где да зная... Чух и аз рев: тю-ту-у-у... Па станах днес, та хайде, хайде по гласаму, а то... Дяволска железница!.. Машината реве... Скоро и вие ще я видите, — обърна се баба към по-малките, и се засмя...
Александър Спасов

М А Й

Как е светнало небето —
радостно в лъчи трепти!
Пъстроцветно е полето, —
бисерна роса блести.

От зелената горица
чуй се нежен птичи хор.
Стан извила е Росица
под засмяния простор.

Тъй е дивна равнината,
пее топлата земя!
Тъй са буйнали нивята —
хлебородните нивя!...

Как е светнало небето
в нашия хубав роден край!

Веч навред из ширинето
песни пее цветен Май!...

Неделчо Тинчев